

skubdet med Dnsfer om Nedsættelse, hvorimod man bør tage under Overveelse, paa hvilken Maade man kan anvende Derskudbet til Fremme for den Institution, som har givet det. Dette tror jeg gjælder endnu mere for Postvæsenets og i det Hele for Kommunitationsvæsenets Vedkommende end for nogen som helst anden Institution, idet man utvivlsomt bør gaa ud fra, at Postvæsenet, naar der ikke fra dets Side stilles Krav om en overordentlig Betaling, bør fremmes og udvilles paa alle mulige Maader, saasnart den viser sig med et Overskud. Jeg tror desuden at turde sige, at der endnu er overordentlig meget at gjøre for vort Postnets Udvikling, saaledes at der i en Række Aar vil være en rig Anvendelse for det Overskud, det kan give. Det vil jo ikke kunne være ærede Medlemmer bekendt i samme Grad som Administrationen, hvilken Mængde Dnsfer der til enhver Tid kommer frem om Forbedringer og Udvidelse af Distributionen, Optagelse af nye Linier, Understøttelse til private og andre Befordrings- og Postforbindelser, Noget, som utvivlsomt vilde have sin Nytte, og som Administrationen lidt efter lidt, efter som Midlerne ere tilstede, ogsaa indbetommer. Jeg kan saaledes ikke være ganske enig med det ærede Medlem i, at Dieblisset vilde være gunstigt til at foretage en saa betydelig Nedsættelse som den, hvorom der i forrige Aar var Tale fra Udvalgets Side. Man har ogsaa en god Maaler for, hvorvidt den Betaling, der ydes Postvæsenet her i Landet, er billig eller ikke, idet man kan sammenligne den med den Betaling, der for lignende Præstationer ydes overalt i Verden. I denne Henseende er det en bekendt Sag, at der kun er et Land i Verden, hvor Brevbefordringen og overhovedet Postvæsenets Taxter ere lavere end i Danmark, nemlig England, men overalt i den øvrige Verden ydes der en højere Betaling derved end herhjemme. Dette turde være et godt Argument for, at Postvæsenets Fordringer for de Ydelser, der præsteres af det, i alt Fald indtil Videre her ere meget moderate. — Naar det ærede Medlem yttrede, at man under Postadministrationen havde et Exempel paa, at der kunde stilles meget store Fordringer til et eller andet Diemed, men at der kunde ske betydelige Afslag derpaa, idet man til den nye Postgaard havde begjæret 190,000 Rd., men havde ladet sig nøie med 90,000, skal jeg benytte denne Leilighed til at gjøre en Bemærkning. Det skulde nemlig gjøre mig meget ondt, om man skulde kunne fremtalde den Tro, at det var det samme Arbejde, som blev præsteret for de 90,000 Rd., hvortil der var krævet 190,000 Rd. Kun i dette Tilfælde vilde det have nogen Betydning, kun i dette Tilfælde kunde man sige, at Administrationen krævede store Summer, men lod sig nøie med smaa. Det vil erindres, at Postadministrationen flyttedes fra et Ministerium til et andet, og at dette andet Ministerium, da Folketinget i 2 Aar

i Træk med Bestemthed havde modsat sig at ville anvende 190,000 Rd. til Postgaardens Udvidelse, lod sig nøie med 90,000 Rd. Selvfølgelig fremkom der da ogsaa et Byggesforetagende, som stod i Forhold til Afslaget, men dette maa ikke undre Nogen. Naar man ikke kan faae 190,000 Rd., er det et absolut Gode, at man, naar man skal have en Udvidelse, kan faae 90,000 Rd., men jeg tør forsikre, at en Udgift af 190,000 Rd. selvfølgelig ogsaa vilde have medført en Udvidelse og en Forbedring af Postgaarden og dens Bygninger, som havde staaet i samme Forhold til den, der nu foretages, som 90,000 Rd. til 190,000 Rd. Her er altsaa virkelig ikke Tale om et stort Krav, hvorpaa man har staaet af uden af den naturlige Grund, at man maa nøies med det Mindre, naar man ikke kan faae det Større; dette er Indenrigsministeriet, og det er ethvert Medlem i Thinget nødt til at gjøre. — Det samme ærede Medlem vil jeg tillade mig at give en Oplysning i Anledning af hans Omtale af Silkeborg—Herning Banen, hvilken Bane jeg veed har hans Interesse i samme Grad, som den har min. Ogsaa jeg finder, at det er et yderst nyttigt og gavnligt Foretagende at kunne bringe en Jernbane saa langt ind mod Hedens Midte, som det tilfignes ved denne Bane, og jeg tør forsikre det ærede Medlem, at dette Foretagende fra Indenrigsministeriets Side er blevet betragtet og behandlet med den samme Velvilje, hvormed det ærede Medlem betragter det. Jeg tror derfor ogsaa at burde oplyse ham om, at det Tilskud fra Kommunerne af 1,000 Rd. om Aaret for hver Mil Bane, altsaa 5,000 Rd. om Aaret fra samtlige tilstødende Kommuner, aldeles ikke er foranlediget fra Indenrigsministeriets Side, og ikke beror paa noget Krav derfra. Det er et aldeles privat Arrangement, truffet mellem Koncessionshaveren og Kommunerne, og det er først bragt til Indenrigsministeriets Kundskab, efter at Spørgsmaalet om Amtstilskud og Statstilskud var blevet ordnet. Det foreligger aldeles ikke for Indenrigsministeriet under nogen som helst officiel Skikkelse. Naar det ærede Medlem herom bemærkede, at man enten bør lette Kommunerne for dette Tilskud af 25,000 Rd. for alle 5 Aar, eller at man bør sørge for, at den Taxt, som er bleven fordret af Koncessionshaveren, ikke naaede til den Højde, som af ham var bleven forlangt, da den var meget betydelig højere end den, der ydes paa Statsbanerne, tør jeg strax oplyse det ærede Medlem om, at noget Saadant ikke finder Sted. Den Taxt, der er forlangt af Koncessionsøgeren, er nemlig en Gjennemsnitstaxt af 18 p. for samtlige 3 Personklasser, og den er ingenlunde højere end Gjennemsnitstaxten paa Statsbanerne. Det er altsaa kun et Krav, der er stillet fra Koncessionsøgerens Side for at sikre sig mod, at man vilkaarlig, idet alle Koncessioner og Love om saadanne Jernbaneanlæg have et Paabud om, at det